Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES TAMARAS ČAPETAS [*TAMARA ĆAPETA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2025. gada 13. februārī [1]

Lieta C-687/23

D.E.
pret
Banco Santander, SA

(*Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2014/59/ES – Kredītiestāžu atveseļošanas un noregulējuma režīms – *Banco Popular* noregulējums – Akciju piespiedu nodošana bez atlīdzības – Prasība par spēkā neesamības atzīšanu un zaudējumu atlīdzināšanu, kas celta pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas – "Uzkrāto" saistību jēdziens – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību

I. Ievads

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir vēl viens elements, kas papildina judikatūru, kura sekoja Spānijas bankas *Banco Popular Español S.A.* (turpmāk tekstā – "*Banco Popular*") 2017. gada 7. jūnija noregulējumam [2].

2. Šā noregulējuma rezultātā daudzas fiziskas un juridiskas personas zaudēja savus ieguldījumus. Tā sekas bija liels ierosināto tiesvedību skaits valstu un Savienības tiesās.

3. Starp šiem strīdiem ir vairākas lietas, kurās tiek prasīts atzīt spēkā neesamību un atgūt samaksātās summas vai zaudējumus, jo *Banco Popular*, pārdodot konkrētus finanšu instrumentus fiziskām un juridiskām personām, nav ievērojusi noteiktas pārredzamības un patērētāju tiesību prasības. Citiem vārdiem sakot, šo prasību būtība nav saistīta ar minēto instrumentu vērtības zudumu noregulējuma rezultātā, bet gan ar prasījumu par sākotnējās parakstīšanās uz šiem instrumentiem nelikumību.

[1] Oriģinālvaloda – angļu.

[2] Skat. Vienotā noregulējuma valdes izpildsesijas Lēmumu SRB/EES/2017/08 (2017. gada 7. jūnijs) par noregulējuma shēmas pieņemšanu attiecībā uz *Banco Popular Español S.A.*, ko Eiropas Komisija apstiprinājusi ar Lēmumu (ES) 2017/1246 (OV 2017, L 178, 15. lpp.; turpmāk tekstā kopā – "noregulējuma lēmums").

4. Spriedumos *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums)[3] un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II)[4] Tiesa ir nospriedusi, ka šādas tiesvedības, ciktāl tās ir uzsāktas *pēc* noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas, ir izslēgtas ar Direktīvu 2014/59/ES (Banku atveseļošanas un noregulējuma direktīva, turpmāk tekstā – "BAND")[5].

5. Šīs lietas novitāte ir tas, ka tiesvedība pamatlietā tika uzsākta *pirms* noregulējuma pieņemšanas. Vai tam ir nozīme? Par to būtībā tiek vaicāts Tiesai šajā lietā.

II. Fakti, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

6. *Banco Popular* 2009. gadā emitēja "*Bonos Subordinados Canjeables por Obligaciones Subordinadas de Banco Popular Español, S. A. I/2009*" (["Subordinētās obligācijas, kas apmaināmas pret *Banco Popular Español, S. A*. I/2009 subordinētajām parādzīmēm"]; turpmāk tekstā – "subordinētās obligācijas I/2009").

7. 2009. gada 3. oktobrī D.E. kā sabiedrības *Lera Blava, S.L.U.* (turpmāk tekstā – "sabiedrība") vienīgais direktors sabiedrības vārdā parakstījās uz 15 no šīm konvertējamajām obligācijām par kopējo summu 15 000 EUR apmērā.

8. 2012. gada 25. maijā D.E., joprojām rīkojoties sabiedrības vārdā, piekrita šo subordinēto obligāciju I/2009 ar dzēšanas termiņu 2013. gada oktobrī apmaiņai pret citām obligāti konvertējamām subordinētajām obligācijām (turpmāk tekstā – "subordinētās obligācijas II/2012"). To dzēšanas termiņš bija 2015. gada novembris.

9. 2013. gada 14. janvārī sabiedrība, veicot neizmaksāto algu apmaksu, piešķīra D.E. īpašuma tiesības uz šīm obligācijām.

10. 2015. gada 25. novembrī subordinētās obligācijas II/2012 saskaņā ar to emisijas noteikumiem tika obligātā kārtā pārvērstas *Banco Popular* akcijās. D.E. attiecīgi kļuva par *Banco Popular* akcionāru.

11. 2016. gada 6. oktobrī D.E. savā vārdā cēla prasību pret *Banco Popular*, lūdzot atzīt subordinēto obligāciju I/2009 un II/2012 iegādi par spēkā neesošu, jo esot pieļauta kļūda attiecībā uz piekrišanu, kā to paredz Savienības tiesību akti, jo īpaši FITD I[6], kā arī piespriest atmaksāt sākotnēji ieguldīto summu. Pakārtoti, D.E. lūdza atlīdzināt zaudējumus, kas radušies FITD I paredzēto pienākumu neizpildes dēļ.

[3] Spriedums, 2022. gada 5. maijs, *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) (C-410/20, EU:C:2022:351; turpmāk tekstā – "spriedums *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums").

[4] Spriedums, 2024. gada 5. septembris, *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) (C-775/22, C-779/22 un C-794/22, EU:C:2024:679; turpmāk tekstā – "spriedums *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II").

[5] Eiropas Parlamenta un Padomes direktīva (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

[6] No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka D.E. atsaucās uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "FITD I").

12. 2017. gada 31. maijā *Juzgado de Primera Instancia* (pirmās instances tiesa, Spānija) apmierināja D.E. pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu un atzina par spēkā neesošu parakstīšanos uz subordinētajām obligācijām I/2009 un II/2012[7]. No valsts lietas materiāliem izriet, ka šī tiesa apstiprināja, ka *Banco Popular* nav veikusi D.E. "piemērotības" testu ne viņa personīgajā, ne kā sabiedrības direktora statusā, lai novērtētu, vai viņam bija nepieciešamās zināšanas un pieredze, lai saprastu risku, kas saistīts ar attiecīgajām konvertējamajām obligācijām[8]. *Banco Popular* pārsūdzēja šo lēmumu *Audiencia Provincial* (provinces tiesa, Spānija).

13. Vienotā noregulējuma valde 2017. gada 7. jūnijā pieņēma noregulējuma lēmumu attiecībā uz *Banco Popular*, ko Eiropas Komisija apstiprināja tajā pašā dienā.

14. Konkrētāk, šis noregulējums ietvēra iekšējās rekapitalizācijas un uzņēmējdarbības pārdošanas instrumentu apvienojumu[9], un tā tika veikta šādi. Pirmkārt, piemērojot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu, *Banco Popular* esošo akciju vērtība tika samazināta līdz nullei. Pēc tam šīs akcijas tika anulētas. Tāds pats režīms tika piemērots tām akcijām, kas tika izveidotas, pārvēršot tajās daļu no *Banco Popular* nenokārtotajām saistībām (1. līmeņa saistības). Vēl viena šo nenokārtoto saistību daļa (2. līmeņa saistības) tika pārvērsta jaunās akcijās, kas tika nodotas *Banco Santander, S.A.* (turpmāk tekstā – "*Banco Santander*"). Pēc tam *Banco Popular* tika pārdota *Banco Santander*, atbildētājai pamatlietā, kas ieguva visus *Banco Popular* atlikušos aktīvus, veicot apvienošanos ar pārņemšanu, un šajā brīdī *Banco Popular* juridiskās personas statuss tika likvidēts. *Banco Santander* ir arī *Banco Popular* tiesību un pienākumu pārņēmēja pamatlietā.

15. 2019. gada 29. martā *Audiencia Provincial* (Provinces tiesa) atcēla pirmās instances tiesas spriedumu, pamatojoties uz to, ka D.E. nebija tiesību celt prasību. Tā vietā tika uzskatīts, ka prasība bija jāceļ sabiedrībai.

16. Pret šo spriedumu D.E. iesniedza kasācijas sūdzību *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija). Neraugoties uz abu lietas dalībnieku iebildumiem, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) nolēma vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu šajā lietā. Šī tiesa arī paskaidro, ka Spānijas tiesu atšķirīgās interpretācijas, it īpaši attiecībā uz BAND 53. panta 3. punktu, ir radījušas ievērojamu skaitu tajā izskatāmo kasācijas sūdzību, un tas nozīmē, ka Tiesas norādījumi palīdzēs atrisināt vairākas no šīm lietām.

17. Ņemot vērā šos apstākļus, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) uzdeva Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [BAND] 34. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta normas, lasot tās kopsakarā ar šīs direktīvas 53. panta 1. un 3. punktu un 60. panta 2. punkta pirmās daļas b) un c) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka iespējamo prasījumu jeb tiesības – kas rodas no tāda tiesas nolēmuma, kurā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmējai kredītiestādei ir uzlikts pienākums veikt zaudējumu atlīdzību, pamatojoties uz prasību par atbildību, kas izriet

[7] Saskaņā ar valsts lietas materiāliem šis spriedums lietas dalībniekiem tika paziņots 2017. gada 8. jūnijā.

[8] "Piemērotības" tests ir noteikts FITD I direktīvas 19. panta 5. punktā. Tas ir turpmāk precizēts 36. un 37. pantā Komisijas Direktīvā 2006/73/EK (2006. gada 10. augusts), ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/39/EK attiecībā uz ieguldījumu sabiedrību organizatoriskām prasībām un darbības nosacījumiem un jēdzienu definīcijām minētās direktīvas mērķiem (OV 2006, L 241, 26. lpp.; turpmāk tekstā – "FITD I īstenošanas direktīva").

[9] Skat. attiecīgi 24. un 27. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VNM regula").

no tāda finanšu produkta (subordinēto īstermiņa obligāciju, kas ir obligāti konvertējamas tās pašas bankas akcijās) tirdzniecību, kas nav ietverts *Banco Popular* noregulējuma pasākumos minēto papildu kapitāla instrumentu starpā, kas tika konvertēts bankas akcijās vēl pirms šīs bankas noregulējuma pasākumu pieņemšanas (2017. gada 7. jūnijā) – varētu uzskatīt par saistībām, uz kurām attiecas [BAND] 53. panta 3. punkta norakstīšanas vai dzēšanas noteikumi kā uz "neuzkrātu" pienākumu vai prasījumu, un tādējādi uzskatīt par izpildītu un nevēršamu pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, ja prasība, no kuras izrietētu šis zaudējumu atlīdzības pienākumu nosakošais tiesas nolēmums, būtu celta pirms bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?

2) Vai arī, gluži pretēji, šīs normas ir jāinterpretē tādējādi, ka iepriekš minētais prasījums vai tiesības ir jāuzskata par "uzkrātu" pienākumu vai prasījumu ([BAND] 53. panta 3. punkta izpratnē) vai bankas noregulējuma brīdī "jau uzkrātajām saistībām" (60. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē), uz kuru kā tādu neattiecas šo pienākumu vai prasījumu izpildes vai dzēšanas sekas, un tādējādi [minētais prasījums vai tiesības] būtu vēršams pret *Banco Santander* kā *Banco Popular* tiesību un saistību pārņēmēju, pat ja prasība, no kuras izrietētu šis tiesas nolēmums par zaudējumu atlīdzināšanu, būtu celta pirms bankas noregulējuma procedūras pabeigšanas?"

III. Juridiskā analīze

A. Situācijas apraksts, lietas dalībnieku argumenti un šo secinājumu struktūra

18. Iesniedzējtiesas uzdotais jautājums ir par jēdziena "uzkrāšana" interpretāciju, kā tas ir ietverts BAND 53. panta 3. punktā un 60. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

19. BAND 53. panta 3. punktā ir noteikts:

"Ja noregulējuma iestāde ar 63. panta 1. punkta e) apakšpunktā minēto pilnvaru palīdzību līdz nullei samazina saistību pamatsummu vai neatmaksāto summu, attiecīgās saistības un jebkuri *pienākumi vai prasījumi*, kas rodas saistībā ar tām un *nav uzkrāti* brīdī, kad pilnvaras tiek īstenotas, ir visiem nolūkiem *uzskatāmi par izpildītiem* un nav jāpierāda turpmākajās procedūrās saistībā ar noregulējamo iestādi vai jebkādu saistību pārņēmēju vienību turpmākajās likvidācijas procedūrās." [10]

20. BAND 60. panta 2. punkta attiecīgajā daļā ir noteikts:

"2. Kad ir norakstīta attiecīgā kapitāla instrumenta pamatsumma:

[..]

b) vairs nepaliek *nekādu saistību pret* atbilstošā kapitāla instrumenta *turētāju* saskaņā vai saistībā ar šāda instrumenta summu, kas ir tikusi norakstīta, *izņemot jau uzkrātās saistības* un saistības attiecībā uz atbildību par zaudējumiem, kāda varētu iestāties, ja ar pārsūdzības spriedumu tiek konstatēta norakstīšanas pilnvaru nelikumīga īstenošana." [11]

[10] Mans izcēlums.

[11] Mans izcēlums.

21. BAND nav definēts jēdziens "uzkrāšana". Turklāt dažās BAND valodu versijās gan 53. panta 3. punktā, gan 60. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir lietots viens un tas pats vārds, savukārt citās, tostarp spāņu valodas versijā, ir lietoti divi dažādi vārdi [12]. Tāpēc ir grūti izdarīt secinājumus par šā jēdziena kopējo nozīmi.

22. Jebkurā gadījumā šajā direktīvā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu šā jēdziena nozīmi, un tas nozīmē, ka šim jēdzienam ir jāpiešķir autonoma nozīme Savienības līmenī [13].

23. Ņemot vērā to, ka iekšējā rekapitalizācija neietekmē "uzkrātās" saistības, gan no BAND 53. panta 3. punkta, gan 60. panta 2. punkta b) apakšpunkta teksta šķiet skaidrs, ka lēmumam par to, vai saistības ir "uzkrātas", ir sekas. Proti, saskaņā ar BAND 60. panta 2. punkta b) apakšpunktu nekādas saistības pret attiecīgā kapitāla instrumenta, kas ir ticis norakstīts, turētāju "vairs nepaliek", savukārt saistības pret šo personu saglabājas, ja prasījums ir "uzkrāts" noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī.

24. Turklāt BAND 53. panta 3. punktā ir arī atsauce uz jēdzienu "neatmaksātā summa", kas tiek samazināta, ja tiek izmantots iekšējās rekapitalizācijas instruments. Šajā atsaucē ir precizēts, ka, izmantojot šo instrumentu, noregulējuma iestādes var izpildīt tikai noregulējamās bankas *neatmaksātās* saistības, proti, esošos, bet vēl neatmaksātos (t.i., ar iestājušos samaksas termiņu) parādus. Tas liek domāt, ka jēdziens "uzkrāšana", kas šajā kontekstā tiek izmantots, lai izslēgtu saistības no iekšējās rekapitalizācijas, attiecas uz tām saistībām, kuras banka jau ir uzņēmusies un kas jau ir atmaksājamas (t.i., ar iestājušos samaksas termiņu) noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī.

25. Tiesā apstrīdēts pienākums atlīdzināt zaudējumus kreditoriem par pārkāpumiem, kas izriet no bankas emitēto finanšu instrumentu iegādes, noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī ir jāuzskata par noregulējamās bankas "iespējamām" saistībām. Pirms tiesa lemj par šādu pienākumu, tā esamība ir neskaidra. Tomēr, ja tiesa apstiprina šo maksāšanas pienākumu, no tā izrietošās saistības un to termiņš rodas *ex tunc*, proti, pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas.

26. Vai šādas "iespējamās" saistības ir "uzkrātas" BAND izpratnē noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī?

27. Ir iespējamas divas interpretācijas.

28. No vienas puses, šīs saistības var uzskatīt par "uzkrātām", jo, tiklīdz tās apstiprinātu tiesa, tās būtu pastāvējušas un tādējādi būtu bijušas izpildāmas pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas. No otras puses, tā kā šīs saistības ir atkarīgas no tiesvedības iznākuma, tās varētu uzskatīt tikai par "iespējami" uzkrātām noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī. Citiem vārdiem sakot, tās varētu saprast kā parādu, kas nav atmaksāts noregulējuma brīdī, un šā iemesla dēļ tās var uzskatīt par "neuzkrātām".

[12] Dažās valodu versijās to pašu vārdu lieto BAND 53. panta 3. punktā un 60. panta 2. punkta b) apakšpunktā. Līdzās BAND angļu valodas versijai tā tas ir arī franču (abās tiesību normās izmantots jēdziens "échu"), vācu (kurā lietots jēdziens "angefallen"), itāļu (kurā ir atsauce uz jēdzienu "maturati") un horvātu (kurā izmantots jēdziens "obračunati") valodu versijās. Citu valodu versijās BAND 53. panta 3. punktā un 60. panta 2. punkta b) apakšpunktā lietoti divi dažādi vārdi. Kā paskaidro iesniedzējtiesa, BAND spāņu valodas versijā 53. panta 3. punktā ir izmantots termins "vencidas" un 60. panta 2. punktā – "devengados". Tādā pašā veidā holandiešu valodas versijā BAND 53. panta 3. punktā ir lietots vārds "vorderbaar" un 60. panta 2. punktā – "te betalen".

[13] Tiesa to jau ir apsvērusi spriedumā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 48. punkts.

29. Spriedumos *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) Tiesa ir interpretējusi, ka šādas "iespējamās" saistības, attiecībā uz kurām prasība tiesā tiek celta pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas, ir neuzkrātas un tāpēc uz tām attiecas iekšējās rekapitalizācijas lēmums. Tas nozīmē, ka šādu "iespējamo" saistību kreditori iekšējās rekapitalizācijas ietvaros zaudē savus prasījumus pret noregulējamo banku. Šis zaudējums acīmredzami ietekmē kreditoru Savienībā nodrošinātās tiesības, tostarp pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Tomēr attiecīgajos spriedumos Tiesa ir uzskatījusi, ka kopumā sabiedrības intereses novērst finanšu sabrukumu un saglabāt finanšu stabilitāti ir pārākas par kreditoru Savienības tiesībām.

30. Pamatojoties uz šiem diviem spriedumiem, *Banco Santander* un Spānijas, Itālijas un Portugāles valdības uzskata, ka saistības, kas var izrietēt no tiesvedības, pat ja tā uzsākta *pirms* noregulējuma pieņemšanas, nevar uzskatīt par "uzkrātām".

31. Tās paskaidro, ka šie prasījumi, visticamāk, ietvertu līdzekļu aizplūšanu no noregulējamās bankas un tādējādi potenciāli kavētu noregulējuma lēmuma efektivitāti. Līdz ar to tikai tie prasījumi vai tiesības, kas ar kompetentās valsts tiesas spriedumu ir atzīti par izpildāmiem pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas, būtu jāuzskata par "uzkrātiem" BAND izpratnē.

32. Tomēr Komisijai ir pretējs viedoklis. Tā uzskata, ka BAND 53. panta 3. punktā lietotajam jēdzienam "uzkrāšana" būtu jāietver saistības vai pienākumi, kuru termiņš noregulējuma brīdī ir tikai "provizoriski" iestājies un ko turpmākais spriedums pat pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas tikai apstiprinātu.

33. Komisija pauž viedokli, ka šādu interpretāciju pamato BAND 36. panta prasība, saskaņā ar kuru vērtējums ir "godīgs, piesardzīgs un reālistisks". Šādā vērtējumā būtu jāņem vērā iespējamās saistības, kas ir atkarīgas no nepabeigtas tiesvedības. Turklāt nešķiet pamatoti atteikt zaudējumu atlīdzināšanu personai, kas ir iesniegusi prasību tiesā pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

34. Tādējādi šajā lietā rodas jautājums par to, vai līdzsvars starp finanšu stabilitātes interesēm un kreditoru Savienības tiesību efektīvu aizsardzību tiesā, kuru aizsardzībai tiesvedības ir uzsāktas pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, būtu jāpanāk tādā pašā veidā kā tad, ja šādas prasības tiek celtas tikai pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

35. Šis jautājums ir uzdots, lūdzot sniegt norādījumus par to, vai "iespējamās" saistības, par kurām jau ir uzsākta tiesvedība noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī, ir uzskatāmas par "uzkrātām" BAND izpratnē. Lai atbildētu uz šo jautājumu, rīkošos šādi. Vispirms paskaidrošu, kāpēc uzskatu, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams (B). Pēc būtības vispirms īsumā atgādināšu argumentāciju, kas ir pamatā abiem spriedumiem, kuros Tiesa ir uzskatījusi, ka BAND nepieļauj prasību celšanu *pēc* noregulējuma lēmuma pieņemšanas (C). Pēc tam pievērsīšos jautājumam, vai tāda pati argumentācija ir piemērojama arī tad, ja prasības tiek celtas *pirms* noregulējuma lēmuma pieņemšanas (D). Manas analīzes rezultātā ierosināšu Tiesai konstatēt, ka ar BAND noteiktā noregulējuma režīma mērķis nevar būt svarīgāks par Savienības patērētāju vai ieguldītāju efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja ar šīm tiesībām saistītā prasība tika celta *pirms* noregulējuma lēmuma pieņemšanas (IV).

B. Pieņemamība

36. *Banco Santander* apšauba šā lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību. Tā paskaidro, ka prejudiciālajiem jautājumiem neesot nozīmes strīda izšķiršanai pamatlietā, jo iesniedzējtiesa esot nolēmusi atteikties no vērtējuma atbilstoši valsts tiesībām, vai prasītājam pirmajā instancē vispār bija tiesības celt prasību.

37. Šajā sakarā jāatgādina, ka valsts tiesa principā ir atbildīga par to, lai noteiktu, vai uzdoti jautājumi ir nepieciešami un atbilstīgi, tādējādi uz tās jautājumiem attiecas atbilstības pieņēmums. Tiesa var atteikties atbildēt vienīgi tad, kad ir acīmredzams, ka atbilde uz šo jautājumu nevar būt noderīga pamatlietā [14].

38. Kā paskaidro Spānijas valdība, atbilde uz prejudiciālajiem jautājumiem ir nepieciešama iesniedzējtiesai, jo, ja Tiesa atbildētu, ka attiecīgo prasību nepieļauj BAND, iesniedzējtiesai būtu jānoraida D.E. prasījums, nepārbaudot, vai viņam vispār bija tiesības celt prasību.

39. Līdz ar to nav acīmredzams, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu nepieņemams. Tādēļ Tiesai būtu jāatbild uz iesniedzējtiesas jautājumiem.

C. Abi iepriekšējie spriedumi un pašreizējā situācija

40. Kā jau norādīts, šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir aplūkojams, ņemot vērā spriedumus *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II). Šajos spriedumos Tiesa ir uzskatījusi, ka *Banco Popular* noregulējuma lēmums liedz uzsākt tiesvedību, kurā attiecīgie prasītāji lūdza atlīdzināt zaudējumus, kas radušies tādēļ, ka šī banka nebija ievērojusi noteiktus finanšu instrumentu tirdzniecības standartus.

41. Lietā, kurā tika pasludināts spriedums *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), tika izskatīta prasība par spēkā neesamības atzīšanu, ko cēla divas personas, kuras 2016. gadā bija iegādājušās *Banco Popular* akcijas kapitāla palielināšanas ietvaros, kas bija publiskā piedāvājuma priekšmets. Pēc šīs bankas noregulējuma un tās pamatkapitāla samazināšanas līdz nullei 2018. gadā minētās fiziskās personas apgalvoja, ka to sākotnējā piekrišana akciju parakstīšanas līgumam nav spēkā, it īpaši, attiecīgā prospekta nepilnīguma vai neprecizitātes dēļ. Pirmajā instancē pasludinātajā spriedumā valsts tiesa pauda nostāju, ka Prospektu direktīvā [15] ietvertās Savienības tiesību normas civiltiesiskās atbildības jomā saistībā ar prospektā sniegto informāciju varētu būt prioritāras salīdzinājumā ar kredītiestāžu noregulējuma principiem, ko nosaka BAND [16]. Tādējādi tā atzina attiecīgo akciju parakstīšanas līgumu par spēkā neesošu un piesprieda atmaksāt prasītāju ieguldījumus kopā ar procentiem [17].

[14] Skat., piemēram, spriedumu, 2018. gada 10. decembris, *Wightman* u.c. (C-621/18, EU:C:2018:999, 26., 27. un 30. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

[15] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/71/EK (2003. gada 4. novembris) par prospektu, kurš jāpublicē, publiski piedāvājot vērtspapīrus vai atļaujot to tirdzniecību, un par Direktīvas 2001/34/EK grozījumiem (OV 2003, L 345, 64. lpp.).

[16] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 23. punkts.

[17] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 22. punkts.

42. Tiesa nepiekrita šādai interpretācijai. Prejudiciālā nolēmumā, kas tika lūgts apelācijas tiesvedībā, Tiesa, gluži pretēji, ir nospriedusi, ka BAND pieļauj atkāpi no tiesībām, kas balstītas uz citiem Savienības tiesību aktiem. Tā ir paskaidrojusi, ka noregulējuma režīma atkāpes raksturs "nozīmē, ka citu Savienības tiesību normu piemērošana var tikt noraidīta, ja tās var atņemt lietderīgo iedarbību vai traucēt noregulējuma procedūras īstenošanu" [18].

43. Tāpēc, lai nodrošinātu BAND paredzētās noregulējuma procedūras pilnīgu efektivitāti, akcionāriem, kuru akcijas ar noregulējuma lēmumu tika dzēstas, *pēc* noregulējuma lēmuma pieņemšanas ir liegts celt prasību par spēkā neesamības atzīšanu vai zaudējumu atlīdzināšanu.

44. Iepriekš minēto loģiku Tiesa spriedumā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) ir paplašinājusi attiecībā uz prasībām, ko ir cēluši tādu obligāciju turētāji, kuras pirms noregulējuma pārvērstas akcijās un pēc tam dzēstas [19], kā arī tādu obligāciju turētāji, kuras noregulējuma laikā tika pārvērstas akcijās, bet bez atlīdzības nodotas *Banco Santander* [20]. Tāpat kā lietā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), arī lietās *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) kreditori pēc noregulējuma cēla prasības par spēkā neesamības atzīšanu un zaudējumu atlīdzināšanu, apgalvojot, ka šo finanšu instrumentu, kas vēlāk tika pārvērsti akcijās, sākotnējā emisija bija nelikumīga [21]. Arī šajās lietās Tiesa ir uzskatījusi, ka prasību par zaudējumu atlīdzināšanu vai sākotnējo obligāciju atzīšanu par spēkā neesošām nevar celt *pēc* noregulējuma lēmuma pieņemšanas [22].

45. Arī šajā lietā situācija ir līdzīga. Tā ir vistuvāk situācijai lietās C-775/22 un C-779/22, kas ir pirmās divas no trim apvienotajām lietām spriedumā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), jo obligācijas, kuru iegādes likumību apstrīd D.E., tika pārvērstas akcijās pirms *Banco Popular* noregulējuma pieņemšanas. Tomēr būtiska atšķirība starp abiem gadījumiem ir apstāklī, ka prasītāji pirmajā gadījumā cēla prasības tiesā tikai *pēc Banco Popular* noregulējuma, savukārt D.E. savu prasību iesniedza aptuveni astoņus mēnešus *pirms* noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

46. Tādēļ vispirms ir jāsaprot iemesli, kuru dēļ Tiesa ir uzskatījusi, ka BAND liedz celt prasības par spēkā neesamības atzīšanu vai zaudējumu atlīdzināšanu pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas. Tikai pēc tam var uzdot jautājumu par to, vai tāds pats pamatojums ir piemērojams arī situācijā, kad šādas prasības ir celtas pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas.

47. Spriedumos *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) Tiesa ir precizējusi, ka atkāpi no citām Savienības tiesību normām, kas piešķir tiesības privātpersonām, var izskaidrot ar "sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm", lai "saglabātu dalībvalstu finansiālo stabilitāti" ārkārtas un steidzamos ekonomiskos apstākļos [23].

48. Tiesa ir nospriedusi, ka šo citu Savienības tiesību normu, piemēram, Prospektu direktīvas, piemērošana "var atņemt lietderīgo iedarbību vai traucēt noregulējuma procedūras īstenošanu" [24].

[18] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 37. punkts.

[19] Tāda bija situācija lietās C-775/22 un C-779/22.

[20] Tā tas bija lietā C-794/22.

[21] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 29. un 37. punkts.

[22] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 61. un 70. punkts.

[23] Šajā nozīmē skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 37. punkts, kas atkārtots spriedumā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 56. punkts.

[24] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 37. un 40. punkts, un spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 56. punkts.

49. Tas ir tāpēc, ka gan prasība par spēkā neesamības atzīšanu, gan prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, ja tā tiktu apmierināta, nozīmētu, ka noregulējamajai bankai vai tās tiesību un saistību pārņēmējam būtu pilnībā jāatlīdzina summas, kas ieguldītas, parakstoties uz akcijām (vai akcijās pārvērstām obligācijām), kuras faktiski ir norakstītas, īstenojot noregulējuma lēmumu. Tādējādi – Tiesas ieskatā – šādas prasības liktu apšaubīt visu vērtējumu, kas ir noregulējuma lēmuma pamatā [25].

50. Novērtēšanas laikā saistības atlīdzināt vai samaksāt zaudējumus, ko var būt apstiprinātas, ceļot prasību tiesā, ir tikai "iespējamās" noregulējamās bankas saistības, jo to pastāvēšana ir atkarīga no nepabeigtas tiesvedības iznākuma. Turklāt, ja vērtējuma, kas ir noregulējuma lēmuma pamatā, brīdī vēl nav uzsākta tiesvedība, noregulējuma iestādes nebūtu informētas par šādu "iespējamo" saistību esamību.

51. Līdz ar to Tiesa ir uzskatījusi, ka "iespējamās" saistības, kuras ir to prasību priekšmets, kas celtas *pēc* noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas, ir jāinterpretē kā "neuzkrātas" un tādējādi kā izpildītas visiem nolūkiem, kā tas izriet no BAND 53. panta 3. punkta un netieši – no tās 60. panta 2. punkta pirmās daļas [26].

52. Tas ir tāpēc, ka apmierinātas prasības rezultātā ar atpakaļejošu spēku tiktu radītas saistības, kas nebija ņemtas vērā noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī, tādējādi samazinot to kapitāla instrumentu apmēru, ar kuriem tiek veikta iekšēja rekapitalizācija [27].

53. Citiem vārdiem sakot, Tiesa ir nospriedusi, ka jēdziens "uzkrātas" saistības vai prasījumi BAND 53. panta 3. punkta izpratnē izslēdz tos prasījumu veidus, kas izrietētu no apmierinātām prasībām, kuras celtas *pēc* attiecīgā noregulējuma lēmuma pieņemšanas [28].

54. Lietās *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) Tiesai tomēr netika lūgts izlemt, vai tāda pati loģika nepieļauj arī prasības par spēkā neesamības atzīšanu un zaudējumu atlīdzināšanu, ja šīs prasības ir celtas *pirms* noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienas.

55. Noregulējamās bankas saistības šādā scenārijā arī ir tikai "iespējamās" saistības, jo to pastāvēšana ir droša tikai tad, kad ir zināms tiesvedības iznākums. Taču šajā scenārijā noregulējamās bankas saistību novērtēšanas brīdī tiesvedība jau notiek tiesā.

56. Tāpēc jautājums ir par to, vai "iespējamās" saistības, kas ir atkarīgas no tiesvedības, kura uzsākta *pirms* noregulējuma, bet vēl nav izlemtas šā noregulējuma lēmuma pieņemšanas brīdī, ir jāuzskata par "uzkrātām" BAND izpratnē.

57. Manuprāt, pat ja spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) argumentācija lielā mērā ir piemērojama arī tādai situācijai kā šajā lietā, ir papildu faktori, kas pamato atšķirīgu interpretāciju. Tagad pievērsīšos tieši šiem elementiem.

[25] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 43. punkts. Tāpat spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 59. punkts.

[26] Šajā nozīmē skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums), 41. un 42. punkts.

[27] Šajā nozīmē skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 53. punkts.

[28] Skat. spriedumu *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 49. un 50. punkts.

D. Vai "iespējamās" saistības, uz kurām attiecas tiesvedība, kas uzsākta pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, ir "uzkrātas" vai "neuzkrātas"?

1. BAND mērķis – vai prasījumi nepabeigtā tiesvedībā var apdraudēt noregulējuma lēmumu?

58. Kā jau paskaidroju, spriedumi *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II) ir balstīti uz apsvērumu, ka BAND mērķis – nodrošināt finanšu sistēmas stabilitāti – varētu tikt apdraudēts, ja bankas aktīvu vērtējums, uz kura pamata ir pieņemts noregulējuma lēmums, vēlāk varētu tikt grozīts, izmantojot tiesvedību, kas uzsākta pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

59. Manuprāt, to pašu loģiku nevar attiecināt uz "iespējamām" saistībām, tas ir, tām, kas varētu rasties, ja prasība, kas celta pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, tiktu apmierināta.

60. Attiecībā uz noregulējamās bankas aktīvu novērtēšanu ir būtiska atšķirība starp prasībām, kas celtas pirms novērtēšanas, un prasībām, kas celtas pēc tās. Pirmās ir vai vismaz var būt zināmas vērtētājam un attiecīgi arī noregulējuma iestādēm. Turpretī vērtētājs vai kompetentā iestāde nevar paredzēt otro gadījumu.

61. Vai, ņemot vērā šo atšķirību, šādas tiesvedības kā "uzkrātās" saistības interpretācija apdraudētu noregulējuma procedūru un atņemtu noregulējuma lēmumam tā lietderīgo iedarbību?

62. Komisija apgalvo, ka gadījumā, ja tiktu ievēroti novērtēšanas principi, iepriekšēju prasību uzskatīšana par uzkrātām saistībām neapdraudētu noregulējuma procedūras efektivitāti.

63. *Banco Santander*, gluži pretēji, apgalvo, ka šāda attieksme pret iespējamām, bet nenoteiktām saistībām varētu atturēt no noregulējamās bankas iegādes un tādējādi likt apšaubīt uzņēmuma pārdošanas instrumenta efektivitāti, ja tas tiek apvienots ar iekšējo rekapitalizāciju, kā tas bija *Banco Popular* noregulējuma gadījumā.

64. Saskaņā ar BAND 36. panta pirmo daļu jebkurai noregulējuma darbībai ir jābūt balstītai uz "objektīvu, piesardzīgu un reālistisku [noregulējamās vienības] aktīvu un saistību vērtējumu"[29].

65. Citiem vārdiem sakot, vērtējumam ir jāsniedz reālistisks priekšstats par to, cik lielā mērā "iespējamās saistības" var radīt zaudējumus noregulējamās bankas aktīviem.

66. Lai gan noregulējamās vienības vērtējumā nevar ņemt vērā "iespējamās" saistības, kas izriet no tajā brīdī neuzsāktas tiesvedības, tas tā nav attiecībā uz tajā brīdī nepabeigtu tiesvedību.

67. Attiecīgi, ciktāl "iespējamās" saistības, kas ir atkarīgas no *nepabeigtas* tiesvedības iznākuma, var tikt uzskaitītas noregulējuma brīdī, šāda tiesvedība nevar apdraudēt noregulējuma procesu.

[29] Turklāt BAND 36. panta 3. un 4. punktā ir paskaidrots, ka "vērtēšanas mērķis ir noteikt [attiecīgās iestādes] aktīvu un saistību vērtību", lai nodrošinātu, ka "visos gadījumos [..] brīdī, kad tiek piemēroti noregulējuma instrumenti vai īstenotas pilnvaras norakstīt vai konvertēt attiecīgos kapitāla instrumentus, tiktu pilnībā atzīti visi iestādes vai [..] vienības aktīvu zaudējumi". Turklāt, kā noteikts šīs pašas tiesību normas 36. panta 5. un 6. punkta attiecīgajās daļās, vērtējums "pamatojas uz piesardzīgiem pieņēmumiem, tostarp attiecībā uz saistību neizpildes rādītājiem un zaudējumu līmeni" un to "papildina [..] atjaunināta bilance" un "saraksts ar nenokārtotajām bilances un ārpusbilances saistībām, kas uzrādītas [attiecīgās] iestādes vai [..] vienības grāmatvedības datu uzskaitē un dokumentācijā".

68. Tiesa, BAND nav paredzēts, kā noteikt tās 36. pantā ietvertās saistības [30].

69. Tomēr no 2017. gada 5. jūnija *Banco Popular* noregulējumā ietvertā pirmā vērtējuma ziņojuma izriet, ka šis ziņojums ir "izstrādāts, ņemot vērā [piemērojamo Eiropas Banku iestādes regulatīvo tehnisko standartu [31]] II nodaļā noteiktos vērtēšanas metodoloģijas kritērijus" [32] [Neoficiāls tulkojums]. Attiecīgajā daļā šajos standartos ir noteikts, ka "vērtētājam īpaši koncentrējas uz [..] juridiskiem strīdiem un regulatīvām darbībām, kuru paredzamās naudas plūsmas var būt pakļautas dažāda līmeņa nenoteiktībai attiecībā uz to apmēru un/vai laiku" [33] [Neoficiāls tulkojums].

70. No 2017. gada 6. jūnija otrā vērtējuma ziņojuma, uz kuru *Banco Santander* atsaucas savos apsvērumos, arī izriet, ka *Banco Popular* vērtējumā tās grāmatvedības pārskatos tika ņemti vērā patiesās vērtības aplēšu zaudējumi saistībā ar tiesvedību par "konvertējamo parādzīmju neatbilstošu pārdošanu" [34]. Kā precizēts trešā vērtējuma ziņojuma paskaidrojošajā dokumentā, tajos ar zemu un augstu ticamības scenāriju ietilpst prasījumi, kas izriet no subordinētajām obligācijām II/2012, tieši finanšu instrumentiem, par kuriem ir runa šajā lietā [35].

71. *Banco Santander* apgalvo, ka, ņemot vērā ārkārtējo steidzamību, kādā parasti notiek noregulējums, var būt gadījumi, kad vērtējums tiek veikts, pamatojoties uz ziņojumu, kurā nav ņemtas vērā visas nepabeigtās tiesvedības.

72. Lai gan patiešām ir iespējams, ka dažas nepabeigtas tiesvedības netiks ņemtas vērā, šis nenoteiktības līmenis ir raksturīgs jebkuram "inventarizācijas" pasākumam un tādējādi, iespējams, ir daļa no vispārējā riska, ko uzņemas ieguvēja vienība.

73. Turklāt, kā norādīja Spānijas valdība, iespējamās saistības, kas izriet no tādas tiesvedības kā šajā lietā aplūkotā, vismaz zināmā mērā ir atspoguļotas biržā kotētas bankas finanšu pārskatos. Šajā ziņā jānorāda, ka no noregulējuma lēmuma 3. un 5. punkta izriet, ka *Banco Popular* ir *Banco Popular Group* mātes sabiedrība un kotēta Spānijas biržā, proti, regulētā tirgū FITD I 4. panta 14. punkta izpratnē. Saskaņā ar Starptautisko grāmatvedības standartu regulu šādos tirgos

[30] Tomēr jāatzīmē, ka 2019. gadā Vienotā noregulējuma valde publicēja vērtēšanas ietvaru, lai noteiktu principus un metodiku vērtēšanas ziņojumiem noregulējuma lēmumu pieņemšanai, un tajā paredzēts, ka vērtētājam ir jāņem vērā "atkarīgas saistības, kas saistītas ar tiesvedību" [Neoficiāls tulkojums]; skat. Vienotā noregulējuma valde, Framework for Valuation, 2019. gada februāris, 22. lpp., pieejams tīmekļvietnē: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/2019-02-01 %20Framework%20for%20Valuation.pdf

[31] Eiropas Banku iestāde, "Regulatory technical standards on valuation for the purposes of resolution and on valuation to determine difference in treatment following resolution under Directive 2014/59/EU on recovery and resolution of credit institutions and investment firms" (EBA/RTS/2017/05 and EBA/RTS/2017/06) (turpmāk tekstā – "EBI tehniskie standarti"), 2017. gada 23. maijs, pieejami tīmekļvietnē: https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1853532/88566587-ff6f-4116-a08e-282eb4ea2f78/Final%20draft%20RTSs%20on% 20valuation%20in%20resolution%20(EBA-RTS-2017-05 %20&%20EBA-RTS-2017-06).pdf.

[32] Skat. Vienotā noregulejuma valde, "Valuation report for the purposes of Article 20(5)(a) of Regulation (EU) No 806/2014 informing the determination of whether the conditions for resolution or the conditions for the write down or conversion of capital instruments are met", 2017. gada 5. jūnijs, pieejams tīmekļvietnē: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/valuation_1_report_updated_on_30_10_2018.pdf (turpmāk tekstā – "pirmā vērtējuma ziņojums"), 1. lpp.

[33] Skat. EBI tehnisko standartu 8. pantu.

[34] Skat. 2.4. punktu "Hippocrates provisional valoation report – Sale of business scenario", 2017. gada 6. jūnijs, pieejams tīmekļvietnē: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/2023-08-25_BPE_%20Revised%20NCV_Valuation-2-Report.pdf (kurā *Deloitte* uzsver, ka "mēs esam pieņēmuši patiesās vērtības novērtējuma zaudējumu kā saprātīgu, bet esam palielinājuši skarto klientu skaitu ar zemu un augstu ticamības scenāriju"). Pirmajā 2017. gada 5. jūnija vērtējuma ziņojumā nav atspoguļota sīkāka informācija par patiesās vērtības aplēšu samazinājumu, kas radies tiesvedības rezultātā; skat. tīmekļvietni: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/valuation_1_report_updated_on_30_10_2018.pdf.

[35] Skat. 5.11.2. punktu Deloitte's "Clarification document of valuation of difference in treatment – Banco Popular Español", 2019. gada 18. decembris, pieejams tīmekļvietnē: https://www.srb.europa.eu/system/files/media/document/annex_ii_-_clarification_document_en.pdf.

sabiedrībām, kuru kapitāla daļas ir publiskās apgrozības objekts, ir jāsagatavo konsolidētie finanšu pārskati atbilstoši noteiktiem starptautiskajiem grāmatvedības standartiem [36], kurus Komisija pieņem Savienības tiesībās [37]. Starp daudzajiem [38] standartiem, kurus Komisija bija ieviesusi Savienības tiesībās brīdī, kad tika pieņemts noregulējuma lēmums šajā lietā, bija īpašas prasības, lai pārskatos atspoguļotu nenoteiktību, kas tostarp rodas no iespējamām izmaksām saistībā ar "pabeidzamu tiesas prāvu" [39].

74. Līdz ar to man nešķiet nedz pārliecinoši, nedz pareizi apgalvot, ka nepabeigta tiesvedība, tostarp saistībā ar pašu kapitāla instrumentu neatbilstošu pārdošanu, netiktu atspoguļota bankas vērtējumā noregulējuma vajadzībām. Tas tā ir īpaši tad, ja novērtēšana tiek veikta saskaņā ar "objektīva, piesardzīga un reālistiska vērtējuma" principiem BAND 36. panta izpratnē [40].

75. Tāpēc atšķirībā no prasībām, kas celtas tikai pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas, prasības, kas celtas pirms šā brīža, nevar uzskatīt par tādām, ar kurām varētu likt apšaubīt vērtējumu, uz kura pamata pieņemts noregulējuma lēmums.

76. Tādējādi BAND mērķis neparedz, lai šādi prasījumi tiktu izslēgti no jēdziena "uzkrātās" saistības BAND 53. panta 3. punkta un 60. panta 2. punkta izpratnē.

2. Noregulējuma procedūras mērķa un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā līdzsvarošana

77. Ņemot vērā noregulējuma steidzamību un neskaidrības par to, vai vērtējums šādos apstākļos spēj ietvert visas "iespējamās" saistības, var apgalvot, ka varētu šķist daudz vienkāršāks risinājums pieņemt, ka prasījumi, kuru pamatā ir tiesvedība, kas nav pabeigta noregulējuma lēmuma pieņemšanas dienā, ir uzskatāmi par "neuzkrātiem" un tāpēc izpildītiem ar iekšējās rekapitalizācijas palīdzību. Varētu pat būt, ka potenciālie bankas, kas kļūst maksātnespējīga, ieguvēji būtu vairāk motivēti piekrist pārņemšanai, ja to iegādātie aktīvi būtu bez *jebkādām* "iespējamām" saistībām, tostarp tādām, kas atkarīgas no nepabeigtas tiesvedības. Tādā veidā var labāk sasniegt mērķi nodrošināt noregulējuma procedūras efektivitāti.

78. Tomēr nevajadzētu aizmirst, ka ar šo risinājumu tiktu atceltas tiesības, kas tiesību subjektiem izriet no Savienības tiesību aktiem, piemēram, Prospektu direktīvas un FITD I.

[36] Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1606/2002 (2002. gada 19. jūlijs) par starptautisko grāmatvedības standartu piemērošanu (OV 2002, L 243, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Starptautisko grāmatvedības standartu regula") 4. pantu. Kā sīkāk paskaidrots minētās regulas 2. pantā, ""starptautiskie grāmatvedības standarti" ir starptautiskie grāmatvedības standarti (IAS), starptautiskie finanšu pārskatu standarti (IFRS) un ar tiem saistītās interpretācijas (SIC-IFRIC interpretācijas), vēlākie šo standartu grozījumi un ar tiem saistītās interpretācijas, nākotnes standarti un ar tiem saistītās interpretācijas, ko izdod vai pieņem Starptautisko grāmatvedības standartu padome (IASB)".

[37] Skat. Starptautisko grāmatvedības standartu regulas 3. panta 1. un 4. punktu.

[38] Saskaņā ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1126/2008 (2008. gada 3. novembris), ar ko pieņem vairākus starptautiskos grāmatvedības standartus saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1606/2002 (OV 2008, L 320, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula (EK) Nr. 1126/2008"), Komisija pieņēma "visus Starptautisko grāmatvedības standartu padomes (SGSP) iesniegtos standartus [..] un visas Starptautisko finanšu pārskatu interpretācijas komitejas (SFPIK) iesniegtās interpretācijas, kuras Kopienā pieņemtas līdz 2008. gada 15. oktobrim, izņemot SGS 39 (standarts attiecas uz finanšu instrumentu atzīšanu un novērtēšanu), no kura izlaistas atsevišķas daļas" (skat. tās 2. apsvērumu un 2. pantu).

[39] Skat. Regulas (EK) Nr. 1126/2008 pielikuma 1. starptautiskā grāmatvedības standarta 117. punktu, kura redakcijā, kas bija spēkā noregulējuma lēmuma pieņemšanas laikā, attiecīgajā daļā paskaidrots, ka "dažu aktīvu un saistību uzskaites vērtības noteikšana prasa aplēst nenoteikto nākotnes notikumu ietekmi uz šiem aktīviem un saistībām [bilancē,] [..] [p]iemēram, [..] uzkrājumus attiecībā uz nākotnē pabeidzamas tiesas prāvas iznākumu. [..] Šīs aplēses ietver pieņēmumus par tādiem posteņiem kā riska korekciju naudas plūsmām vai izmantotajām diskonta likmēm." Skat. arī tā paša pielikuma 11. starptautisko grāmatvedības standartu 34. punktu, kas attiecas uz līguma izmaksām, kuras jāatzīst par izdevumiem, kas ietver "nepabeigtas tiesas prāvas iznākumu", un attiecībā uz kuriem saskaņā ar 37. starptautiskā grāmatvedības standarta 36. un turpmākajiem punktiem ir nepieciešams veikt precīzāko aplēsi.

[40] Kā paskaidroju šā secinājumu 34. zemsvītras piezīmē, *Banco Popular* gadījumā *Deloitte* faktiski koriģēja skarto klientu skaitu, kas izrietēja no tāda paša veida tiesvedībām kā šajā lietā, un tādējādi centās atspoguļot precīzākus patiesās vērtības aplēses zaudējumus.

79. Šādas tiesības aizsargā tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, kurš šodien ir izteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmajā daļā. Šīs pamattiesības garantē ikvienai personai, kura apgalvo, ka ir pārkāptas tās Savienības nodrošinātās tiesības, piekļuvi tiesai, kurai ir pilnvaras paredzēt efektīvus tiesiskās aizsardzības līdzekļus.

80. *Banco Santander* un Spānijas, Itālijas un Portugāles valdības, iestājoties par to, ka nepabeigtas tiesvedības ir jāuzskata par "neuzkrātām" BAND nolūkiem, faktiski uzskata, ka no tā izrietošais tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību aizskārums ir attaisnots.

81. Lietā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), kurā prasītāji tostarp atsaucās uz savām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, Tiesa ir atgādinājusi, ka šīs tiesības nav uzskatāmas par absolūtām tiesībām un tās var ierobežot citu svarīgu sabiedrības interešu vārdā, piemēram, finanšu stabilitātes saglabāšanai [41].

82. Sīkāk neprecizējot, Tiesa, veicot līdzsvarošanu, ir uzskatījusi, ka finanšu sistēmas stabilitātes interesēm ir jādod priekšroka pār ieguldītāju Savienības tiesību efektīvu aizsardzību. Tiesa ir atsaukusies uz savu iepriekšējo judikatūru, kurā tā atzina, ka, "lai gan nepārprotami pastāv plašas sabiedrības intereses visā Savienībā nodrošināt ieguldītājiem stingru un konsekventu aizsardzību, nav uzskatāms, ka šīs intereses ikvienā gadījumā dominētu pār plašas sabiedrības interesēm nodrošināt finanšu sistēmas stabilitāti" [42].

83. Tomēr iepriekš citētajā punktā Tiesa uzmanīgi ir norādījusi, ka nav uzskatāms, ka ieguldītāju intereses "*ikvienā gadījumā*" dominētu pār plašas sabiedrības interesēm finanšu sistēmas stabilitātes jomā.

84. Aplūkojot nepabeigtas tiesvedības kā "uzkrātās" saistības, šis finanšu stabilitātes mērķis netiek apdraudēts tādā pašā veidā kā pieļaujot prasības, kas celtas pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas. Tas tā ir tāpēc, ka vērtējumā, uz kuru ir balstīts noregulējuma lēmums, varētu būt ņemtas vērā vēl neizlemtās prasības. No šāda viedokļa šī lieta ievērojami atšķiras no apstākļiem, kas aplūkoti spriedumos *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) un *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II).

85. Turklāt, kamēr divās minētajās lietās ieguldītāji vēl nebija izmantojuši savas tiesības vērsties tiesā, lai aizstāvētu savas Savienībā nodrošinātās tiesības, pirms noregulējuma lēmums aizskāra šīs tiesības, šīs lietas apstākļos D.E. noskaidroja savas tiesības un pienākumus un veica pasākumus, lai tos aizsargātu brīdī pirms noregulējuma lēmuma, ar kuru tika mainīts regulējums, kas viņu skar.

86. Ja noregulējuma lēmums pats par sevi ļautu pārtraukt nepabeigtu tiesvedību, tas nozīmētu būtisku iejaukšanos tiesībās uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā [43].

87. Tāpēc, manuprāt, šīs lietas apstākļi liek Tiesai piešķirt, pirmkārt, lielāku nozīmi ieguldītāju tiesībām efektīvi aizsargāt savas Savienības tiesības tiesvedībā, kas uzsākta pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, un, no otras puses, mazāku nozīmi finanšu stabilitātes mērķim, jo to var sasniegt pat tad, ja priekšroka tiek dota efektīvai tiesību aizsardzībai tiesā.

41 Spriedums *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 80. punkts.

42 Spriedums *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums II), 81. punkts.

43 Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 29. aprīlis, *Banco de Portugal* u.c. (C-504/19, EU:C:2021:335, 63. punkts).

88. Uzsākot tiesvedību, lai aizsargātu savas Savienības tiesību aktos noteiktās tiesības aptuveni astoņus mēnešus pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, un tādējādi, iespējams, pilnīgi neatkarīgi no šīs turpmākās procedūras, D.E. nostādīja sevi atšķirīgā situācijā salīdzinājumā ar citiem subordinēto obligāciju II/2012 akcionāriem [44].

89. Princips *iura vigilantibus*, kas tiek ievērots, ja izskatīšanā esošajām prasībām tiek piešķirts pienācīgs svars līdzsvarošanas procesā, ir papildu arguments iepriekš minētajam secinājumam, ka tas būtu nepamatots tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību ierobežojums, ja Tiesa interpretētu BAND kā tādu, kas ļauj ar atpakaļejošu spēku ierobežot tiesvedību, kas uzsākta pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas un kas tajā brīdī vēl nav pabeigta.

90. Turklāt šāds risinājums vairotu uzticēšanos tiesu sistēmai, ko pretējs konstatējums varētu apdraudēt.

91. Izdarot secinājumu, – ieguldītāju Savienībā nodrošināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā ierobežojumu nevar attaisnot ar mērķi saglabāt finanšu stabilitāti situācijā, kad tiesvedība, lai aizsargātu Savienībā nodrošinātas tiesības, tiek uzsākta pirms noregulējuma lēmuma un neatkarīgi no tā.

3. Papildu jautājumi

a) Kam būtu jāsedz izmaksas par noregulējamās bankas kreditoru Savienības tiesību pārkāpumu?

92. Ir vērts apsvērt dažus citus *Banco Santander* argumentus.

93. Prasītāja apgalvo, ka nepabeigtas lietas ir jāuzskata par "neuzkrātām" saistībām, jo pretējā gadījumā šīs "iespējamās" saistības tai tiktu nodotas kā tiesību un saistību pārņēmējai bankai, lai gan šai bankai neesot bijis nekāda sakara ar *Banco Popular* darbībām, kas ir nepabeigto tiesvedību pamatā.

94. Šīs lietas apstākļos D.E. apgalvo, ka ir pārkāpta FITD I imperatīvā norma, kuras mērķis ir aizsargāt finanšu instrumentu pircējus no neatbilstošiem pirkumiem. Šie noteikumi ietver FITD I 19. panta 5. punktā paredzēto "piemērotības" pārbaudi [45], kurā finanšu iestādēm principā ir noteikts pienākums iegūt informāciju par klienta zināšanām un pieredzi, lai saprastu ar ieguldījumu pakalpojumu vai darījumu saistītos riskus pirms šāda darījuma veikšanas, un vajadzības gadījumā brīdināt šo klientu [46].

95. Šo noteikumu pārkāpuma gadījumā līgums, ar kuru attiecīgais finanšu instruments ir iegādāts, var būt spēkā neesošs un pircējam var būt tiesības saņemt iegādes cenas atmaksu kopā ar procentiem vai zaudējumu atlīdzību.

[44] Līdzīgi skat. ģenerāladvokāta Ž. Rišāra Delatūra [*J. Richard de la Tour*] secinājumus lietā *Banco Santander* (*Banco Popular* noregulējums) (C-410/20, EU:C:2021:976, 65. punkts) (attiecībā uz argumentu par vienlīdzības pārkāpumu paskaidrojot, ka, "objektīvi raugoties, akcionāri, kas ir iegādājušies savus vērtspapīrus, pamatojoties uz kļūdainu vai neprecīzu prospektu, nav tādā pašā situācijā, ja viņi ir saņēmuši notiesājošu spriedumu pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas vai arī ja viņi vēršas tiesā tikai pēc šā lēmuma pieņemšanas").

[45] Skat. spriedumu, 2013. gada 30. maijs, *Genil 48* un *Comercial Hostelera de Grandes Vinos* (C-604/11, EU:C:2013:344, 31. punkts). Skat. arī minētā sprieduma 39. un 47. punktu, kuros uzsvērts, ka FITD I 19. panta mērķis tostarp ir aizsargāt ieguldītājus.

[46] Skat. FITDI I 19. panta 5. punktu kopsakarā ar FITD I Īstenošanas direktīvas 58.–60. apsvērumu un 36. un 37. pantu. Tomēr, kā uzsvērts FITD I Īstenošanas direktīvas 36. panta otrajā daļā, "ieguldījumu sabiedrībai ir tiesības pieņemt, ka profesionālam klientam ir vajadzīgā pieredze un zināšanas, lai saprastu riskus, kas saistīti ar šiem īpašajiem pakalpojumiem vai darījumiem vai darījumu vai produktu veidiem, attiecībā uz kuriem klients ir klasificēts kā profesionāls klients".

96. *Banco Santander* uzskata, ka, ņemot vērā to, ka D.E. noregulējuma brīdī bija *Banco Popular* akcionārs, saskaņā ar principu, ka zaudējumus pirmie sedz akcionāri[47], viņa prasījums jāuzskata par neuzkrātu un tādējādi izpildītu pirms jebkādu "uzkrātu" saistību nodošanas tiesību un saistību pārņēmējai vienībai.

97. Manuprāt, D.E. prasījums par atlīdzināšanu vai zaudējumu piedziņu, kas tiktu apstiprināts viņa prasības apmierināšanas gadījumā, neliedz anulēt akcijas, kas viņam piederēja pirms valsts tiesas lēmuma pieņemšanas, noregulējuma procedūrā vai viņa obligācijas pārvērst akcijās un tās anulēt vai nodot bez atlīdzības. Nepabeigtās tiesvedības procesa sekmīgs iznākums nostādītu D.E. cita veida kreditora situācijā. Viņa prasījums nebūtu obligāciju ieguldītāja prasījums, bet gan drīzāk izrietētu no to obligāciju neatbilstošas pārdošanas, kuru īpašnieks viņš vairs nebūtu. *Banco Santander* saistības izpildīt šo prasījumu – tāpat kā citas "uzkrātās" saistības – būtu pastāvējušas un būtu atmaksājamas (tas ir, tām būtu iestājies to samaksas termiņš) pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

98. Taču *Banco Santander* pauž viedokli, ka šāds prasījums tomēr būtu jāuzskata par neuzkrātu noregulējuma brīdī. Tādējādi D.E. zaudējumi iekšējās rekapitalizācijas lēmuma dēļ būtu jākvalificē kā tāda veida zaudējumi, kādi radušies jebkuram citam kreditoram, kura prasījums pastāv noregulējuma brīdī, proti, tāda veida prasījums, kas tiek izpildīts sakarā ar iekšējās rekapitalizācijas procedūru. Šādiem kreditoriem ir tiesības saskaņā ar principu "neviens kreditors nedrīkst nonākt sliktākā situācijā"[48]. Šis princips paredz, ka kreditoram, kuram pēc divu procedūru (noregulējuma un parastās maksātnespējas procedūras) novērtēšanas un salīdzināšanas tiek atzītas tiesības uz sava prasījuma vai tā daļas samaksu, var, pamatojoties uz BAND 75. pantu, pieprasīt starpību no noregulējuma finansēšanas mehānisma[49]. Tādējādi, pēc *Banco Santander* domām, šāda atbildība būtu jāsadala, nevis jāuzņemas noregulējamās bankas tiesību un saistību pārņēmējai. Tomēr šāds risinājums acīmredzami neļautu D.E. iegūt visas viņam pienākošās summas atmaksu, lai gan viņa tiesvedības labvēlīga iznākuma gadījumā viņam būtu tiesības to saņemt.

99. Taču, ja šīs "iespējamās" saistības tiktu nodotas tiesību un saistību pārņēmējai bankai, šajā situācijā – *Banco Santander*, D.E. saglabātu visu savu prasījumu, ja viņa tiesvedība būtu sekmīga. Šāds risinājums būtu saderīgs ar ierosināto rezultātu līdzsvarošanu apstākļos, kad kreditors pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas ir cēlis prasību, lai aizsargātu savas Savienības tiesības.

100. Nesaskatu problēmas ar to, ka *Banco Santander* pārņemtu šādas "iespējamās" saistības uzņēmuma pārdošanas gadījumā, ņemot vērā, ka šo saistību ietekme uz *Banco Popular* aktīvu vērtību tika ņemta vērā vērtējuma lēmumā. Tas, ka *Banco Santander* nevar saukt pie atbildības par visiem *Banco Popular* izdarītajiem Savienības tiesību pārkāpumiem pirms noregulējuma, neietekmē faktu, ka noregulējuma mehānisma ietvaros *Banco Santander* uzņēmās noteiktu ar *Banco Popular* saistīta uzņēmējdarbības riska apjomu.

[47] Skat. BAND 34. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

[48] Piemērojot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu, kā tas atspoguļots BAND 73. panta b) punktā, šis princips paredz, ka "akcionāriem un kreditoriem, kuru prasījumi ir norakstīti vai konvertēti kapitālā, tas nerada lielākus zaudējumus kā tad, ja noregulējamā iestāde būtu likvidēta parastā maksātnespējas procedūrā laikā".

[49] Noregulējuma finansēšanas mehānisms ir mehānisms, kas dalībvalstīm jāievieš, pamatojoties uz BAND 100. pantu, un kas ļauj savstarpēji sadalīt tās 101. pantā minētos finanšu slogus.

101. Tomēr nekas neliedz noregulējuma iestādēm noregulējuma lēmumā paredzēt, ka šādas "iespējamās" saistības, pat ja tās būtu "uzkrātas", *netiek* nodotas pārņēmējai bankai, bet ka šādas saistības, ja tās īstenotos, tā vietā tiek savstarpēji sadalītas, izmantojot noregulējuma finansēšanas mehānismu vai Vienoto noregulējuma fondu [50].

102. Tomēr tas ir rīcības brīvības jautājums, kas atspoguļojas katrā noregulējuma procedūrā izdarītajās izvēlēs un sarunās starp noregulējuma iestādēm un ieguvēju vienību. Tā kā šādas vienošanās nav, *Banco Santander* pēc tam, kad sarunas ir pabeigtas, izmantojot uzņēmuma pārdošanas instrumentu, nevar sūdzēties par to, ka tai nebūtu jābūt atbildīgai par saistībām, kas tai ir nodotas saskaņā ar noregulējuma režīmu.

103. Citiem vārdiem sakot, *Banco Santander* argumenti par to, ka pārņēmējai bankai nebūtu jāuzņemas atbildība par prasījumiem, kas izriet no tiesvedības pret maksātnespējīgu banku, lai gan ieguvējs zināja vai tam vajadzēja zināt par šādām "iespējamām" saistībām pirms piedāvājuma iegādāties minēto banku, neietekmē manu priekšlikumu nepabeigto tiesvedību uzskatīt par "uzkrātām" saistībām.

b) Iespējamā ļaunprātīga tiesvedība

104. *Banco Santander* arī apgalvo, ka interpretācija, saskaņā ar kuru "iespējamie" prasījumi, kas atkarīgi no nepabeigtas tiesvedības, ir "uzkrātās" saistības, turpmākajos noregulējumos radītu situāciju, kurā akcionāri un kreditori varētu apiet iekšējās rekapitalizācijas instrumenta iedarbību, uzsākot tiesvedību pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas. Šāda prakse, ja tā tiktu atļauta, ierobežotu noregulējuma iestāžu pilnvaras norakstīt vai samazināt pašu kapitālu un nenomaksātās summas, izmantojot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu.

105. Patiešām, ir iespējams, ka tie kreditori, kuri uzzina par iespējamu noregulējuma lēmumu pirms termiņa, varētu mēģināt nodrošināt savus ieguldījumus, ierosinot tiesvedību, kas, ja tos interpretētu kā "uzkrātās" saistības saskaņā ar BAND, neļautu tos norakstīt, piemērojot iekšējās rekapitalizācijas instrumentu.

106. Tomēr, lai gan šāda veida tiesvedība, protams, ir iespējama, ir jāņem vērā, ka tiesvedības uzsākšana rada izmaksas, kas netiktu segtas, ja prasībai nav izredžu tikt apmierinātai. Turklāt noregulējuma lēmums ir jāpieņem steidzami un slepeni. Tāpēc investori, pat ja viņiem ir aizdomas par iespējamu noregulējumu, diez vai zina tā konkrētu kārtību.

107. Taču varētu būt pamatoti par "uzkrātiem" uzskatīt tikai tos prasījumus, kas ir atkarīgi no prasībām, kuras celtas līdz noteiktam datumam pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas, piemēram, datumam, kas ņemts vērā saistībā ar maksātnespējīgas bankas vērtējumu, uz kura pamata tiek pieņemts noregulējuma lēmums.

108. Šajā sakarā *Banco Santander* paskaidro, ka *Deloitte* vērtējumā tika ņemta vērā situācija, kāda tā bija 2017. gada 31. martā, savukārt noregulējuma lēmums tika pieņemts 2017. gada 7. jūnijā. Tāpēc varētu būt iespējams prasības, kas celtas pēc 2017. gada 31. marta, pielīdzināt prasībām, kas celtas pēc noregulējuma lēmuma pieņemšanas, un tādējādi tās šajā brīdī būtu "neuzkrātas".

109. Lai gan šī argumentācija ir jāizvērtē, tā neietekmē D.E. situāciju šīs lietas apstākļos, kurā viņa prasība tika celta aptuveni astoņus mēnešus pirms noregulējuma lēmuma pieņemšanas.

[50] Šajā ziņā skat. VNM regulas 76. panta 1. un 2. punktu.

110. Tāpēc *Banco Santander* argumentus, kas balstīti uz iespējamu Tiesas interpretācijas ļaunprātīgu izmantošanu, ja iepriekšējās prasības tiktu pielīdzinātas "uzkrātām" saistībām, nevar uzskatīt par pietiekami svarīgiem, lai atsvērtu citus argumentus par labu šādai interpretācijai.

IV. Secinājumi

111. Ņemot vērā iepriekš minēto, ierosinu Tiesai atbildēt uz *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012, 53. panta 1. un 3. punkts un 60. panta 2. punkta b) apakšpunkts, lasot kopsakarā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmo daļu,

ir jāinterpretē tādējādi, ka prasījums vai tiesības, kas izriet no tiesvedības, kura ir uzsākta dalībvalsts kompetentajās tiesās pret finanšu iestādi vai vienību pirms brīža, kad attiecībā uz šo iestādi vai vienību ir pieņemts noregulējuma lēmums, bet kura šajā brīdī vēl nav pabeigta, ir "uzkrātas" saistības.